

Il·lustració de Ricard Calvo i Duran

CONTE

“STELLA” I EL COTXE I UN LLUMÍ

“Stella” cuità obrir el seu ull brillant damunt la claror esmorteïda del capvespre. Aquest joc la divertia sempre.

L’home i el cotxe admiraven l’estrella i es deien que mai no havien vist una cosa tan bonica.

Les ombres dels costats es feien cada vegada més ombres. Les branques dels arbres semblava que es tornessin braços, i els braços lligams, i els lligams cadenes.

La carretera era com una cinta estiragaçada. Una cinta prima i blanca.

“Stella”, des de dalt, es deia que l’home i el cotxe eren com un insecte.

“Stella” riu des de dalt. El joc li plau cada vegada més.

-“Stella” -diu l’home-. *Per què estàs tan sola? On són les teves germanes?*

-Ja vinc -diu “Stella”, creient-se cridada-. *Vols que et*

segueixi sempre? Em vols davant teu per ensenyar-te el camí?

(La carena esdevé blau-gris en l’horitzó).

La cinta blanca ja no té marges. S’ha difós entre la nit. L’aire rellisca sense obstacles per tot arreu. Canta una veu estrafeta dins la boscuria. Una altra veu li respon.

L’home, amb moviments d’automata baixa del cotxe i encén una cigarreta.

El fum del tabac s’escampa.

“Stella” riu. Es pensa que l’home és un creador de núvols.

-“Stella” -diu l’home, admirat i enutjat alhora- *És que et burles de mí? Per què canvies de color, ara?*

-Calla, home, calla! -respon ella, enriolada-. *Què saps tu de les coses d’aquí dalt? De quin color vols que em torni, ara? Verd? Blau?*

Es una gentilesa de

GISBERT Art

Carrer del Sol (General Mola),3 - Tel. 725 43 69 SABADELL

L'home té un llumí presoner entre els seus dits tot escoltant aquella veu devallada de l'infinit.

(La carena és morada en l'hortizó).

-*"Stella, per què no ets una flor, que podria collir-te?"*

-*I tu, per què no ets un ocell i voles cap aquí dalt a trobar-me?. Així estariem sempre junts i fórem l'un de l'altre. T'ompliria de llum i no hi hauria enlloc un ocell més meravellós que tu. I jo...*

-*"Stella", "Stella", tu ets d'un món que no és el meu.*

Amb això, "Stella" ja no estava sola en el firmament. Milers de puntets parpellejaven vora d'ella, però ella era la més bella de tots. Tenia la immensitat dessota els seus peus.

(La carena ha esdevingut negre, plomosa damunt d'un horitzó amb esquitxos de llum pagana).

El sol ja dorm del tot a l'altra banda i deixa la terra orfe, silenciosa, com morta. Només hi ha el brunzir d'aquell motor lliscant com un llangardaix per la blanca cinta estesa.

L'home llença el llumí i una fulla seca se'l queda. Després d'un moment el cedeix a una altra i després a un matoll.

L'home parla amb "Stella" i el seu rostre llúu, i s'abandona a la contemplació d'ella.

-*"Stella", filla de la nit, et demano que no em deixis.*

Però l'estrella no respon. No respondrà mai més, perquè l'home l'ha traïda.

Una claror roja, cent mil voltes més bella que totes les clarors siderals juntes, encenen la nit en una immensa muntanya inflamada.

"Stella" empal·lideix cada cop més. Fins a ella puguen les flamerades que han destruït la seva vanitat i han esvaït la seva bellesa. Com llengüetes de foc vorejades d'esquitxos malvats, els llargs fils abrandats desencadenen un infern de fúries.

El cotxe s'esmuny carretera enllà com una animeta escàpola d'un càstic.

(La carena esdevé roja en l'hortizó).

"Stella" ja no es veu.

Els arbres cauen arrossegats per l'indenci, exhalant un gemec de moribund.

El cotxe trepida llargament voltat d'espurnes.

L'home ha perdut l'expressió del rostre, que ara és indiferent. Dóna una ullada darrera seu i encongeix les espatlles. Del món, no l'interessa res.

-*"Stella", "Stella" -diu-. Ja ho sabia, jo, que finalment no existiries.*

El bosc ha cremat del tot.

Maria Albareda

NOTÍCIA DEL PREMI "SANT JOAN" DE NOVEL·LA CATALANA

Convocat el mes de juny propassat per la Caixa d'Estalvis de Sabadell, el Premi Sant Joan de novel·la catalana té com a finalitat contribuir, amb el llançament d'una obra inèdita, a la campanya ja tradicional de lliurament de llibres als impositors de la Institució, que se celebra amb motiu de la festivitat de Sant Jordi i de la Diada del Llibre.

El premi està dotat amb 500.000 pessetes, sense que pugui ser fraccionat, si be pot ser declarat desert en cas que el Jurat cregui que cap de les novel·les presentades no assoleix la qualitat mínima per ser publicada. Tancat el termini d'admissió el dia 15 de setembre, en el moment de redactar aquesta nota el Jurat està pro-

cedint a la lectura dels trenta-nou treballs presentats, xifra prou considerable atesa la dimensió del nostre univers literari, treballs provinents d'indrets diversos del país: Barcelona, Sabadell, Terrassa, Cornellà, Cerdanyola, Balaguer, Vic, Girona, Palma de Mallorca, etc., i àdhuc de residents a l'estranger, concretament d'Anglaterra i França.

Deu de les novel·les es presenten amb pseudònim, algunes són fetes en col·laboració, i els seus temes són ben diversos, encara que hi ha certes coincidències significatives que assenyalen modes i tendències: predomina el realisme, però s'hi dóna també bona dosi d'imaginació, de manera que s'oscil·la del testimoni i del drama

rural a la ciència-ficció; també s'hi troba el gènere policíac, sovint tractat amb clau irònica, el tema de la guerra civil i l'exiliada de l'any 1939, les memòries d'infància i joventut, especulacions sobre el futurible de Catalunya, etc.

El Jurat està format per Jordi Sarsanedas, Joaquim Marco, Agustí Pons, Joaquim Sala-Sanahuja i Joan Ripoll, i el veredict que emeti serà fet públic en un acte que tindrà lloc al Saló de la Caixa d'Estalvis de Sabadell el dia 30 d'octubre. L'obra premiada serà publicada i repartida per la Diada del Llibre de l'any 1982.

J.

Es una gentilesa de
MUNTADA

Subministres Industrials-Ferreteria-Bricolage
Ctra. de Barcelona, 222-228 - Tels. 710 07 91 - 710 08 66
Ca N'Oriach: Salenques, 11 - Tel. 716 20 12 - SABADELL